

عنوان مقاله:

اثر بخشی آموزش خودکارآمدی بر روابط اجتماعی دختران فراری: پژوهش مورد منفرد

محل انتشار:

فصلنامه روانشناسی بالینی، دوره 3، شماره 2 (سال: 1390)

تعداد صفحات اصل مقاله: 13

نویسندگان:

سمیه آقامحمدی - دانشگاه اصفهان

محمدباقر کجیاف - دانشگاه اصفهان

حمید طاهر نشاط دوست - دانشگاه اصفهان

احمد عابدی - دانشگاه اصفهان

زینب کاظمی - دانشگاه اصفهان

سعید صادقی - استان اصفهان

خلاصه مقاله:

مقدمه: دختران فراری عمدتاً در مولف هیجانی و برقراری ارتباطات اجتماعی مناسب ضعیف هستند. مداخلات متعددی برای بهبود هوش هیجانی و به تبع آن ارتباطات اجتماعی مناسب وجود دارد. هدف از پژوهش حاضر بررسی میزان کارایی آموزش خودکارآمدی بر بهبود روابط اجتماعی دختران فراری شهر اصفهان است. روش: آزمودنیهای این پژوهش دو دختر فراری ساکن در مرکز ارشاد بهزیستی شهر اصفهان بودند که به تشخیص مسئولان مرکز دارای روابط اجتماعی مختل بودند. برای سنجش میزان رفتارهای اجتماعی مثبت از روش شاهد - مدار استفاده شد؛ به این صورت که چک لیست رفتارهای اجتماعی مثبت در اختیار مربیان ش یفت قرار گرفت و آنها رفتارهای مورد نظر را مشاهده است فاده شده است. در این روش پژوهشی پس از A-B و ثبت می کردند. در این پژوهش از روش پژوهشی مورد منفرد با طرح موقعیت خط پایه، مداخله آغاز شد و طی ۱۲ جلسه ی مداخله ی انفرادی، آموزش خودکارآمدی به آزمودنی ها ارائه گردید و هر دو آزمودنی یک ماه پس از پایان مداخله به مدت ۲ هفته ی پی در پی تحت آزمون پیگیری قرار گرفتند. یافته ها: یافته های این پژوهش نشان داد که طی تحلیل دیداری نمودار داده ها بر اساس شاخ ص های آما ر توصیفی و تحلیل دیداری، ۱۰۰٪ برای هر دو آزمودنی). PND مداخله ی مورد نظر در مورد هر دو آزمودنی اثربخش بوده است (با نتیجه گیری: نتایج پژوهش حاضر نشان م یدهد که با افزایش خودکارآمدی، روابط اجتماعی مثبت افراد بهبود پیدا می کند. بنابراین آموزش خودکارآمدی در این پژوهش موجب افزایش تعاملات مثبت اجتماعی در دختران فراری شده است.

کلمات کلیدی:

خودکارآمدی، روابط اجتماعی، دختران فراری، پژوهش مورد منفرد

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1261744>

